

Ihmeellinen ilmasto,

ensin poistit valikoimistasi talvet ja toit tilalle päättymättömän syksyn. Ihmiset rukoilivat hiihtokelejä ja lumen valoa joitain vuosia, kunnes sopeudumme märkään pimeyteen ja keksimme siitä jonkin hyvän puolen. ”Pysyypähän lämmityslasku pienempänä.” Tämä muuttui myöhemmin muotoon ”Kärsiipähän ilmasto vähemmän, kun lämmitetään vähemmän.” Pysyit päätöksessä niin kauan, että menetimme talvenhallinnan.

Hiihtotaito häipyi. Kyky luoda lunta oikeista paikoista katosi. Omakotitalojen katoille kiipesi miesarmeija sillä seurauksella, että lumi jäi, mutta luunmurtumia tuli. Lämpimien talvien myötä myös Valtion rautateiltä katosi tietotaito ja budjetti pitää junat liikkeellä myös pakkasella ja lumisateella. Aikataulut oli suunniteltu kesäsäihin, vaunut hankittu Italiasta, ohjausjärjestelmä 1970-luvulta ja palveluasenne Neuvostoliitosta.

Keittiössä me ihmiset harhauduimme kanasalaattien maailmaan, vaikka purevin pakkaspäivä vaatii lihaisia pataruokia. Pitkät haudutusajat, juureksia, punaviiniä sekä pataan että pöytään.

Sitten Sinä, ilmasto, käänsit suuntaa. Käänsit takkia, pakotit meidät vaihtamaan farkun toppaan. Palautit entisen järjestyksen. Aloit puhalttaa pohjoisia tuulia, viskomaan metrisiä kinoksia ja kaiken peitit kahdenkymmenen viiden asteen pakkaseen.

Seurasi jäätyneitä putkia, hyytyneitä junaletkoja, autoja joiden sähkölaitteet eivät käynnisty. Väärin pukeutuneita ihmisiä kylmillä juna-aseilla kuin viattomat, kylmyyden uhreiksi heitettyt lämpimän maailman pettämät orvot.

Pitkään Sinusta, ilmasto, on huolehdittu ja pelätty puolestasi. Me olemme puhuneet kauniita, mutta samanaikaisesti piiskanneet ja raiskanneet maapalloa kovimman kautta. Olemme olleet lastaan hakkaava isä, joka säälii tätä mustelmista. Lupaa lyödä tulevaisuudessa hieman kevyemmin ja harvemmin. Mutta eihän toimimme, pakokaasujemme ja fossiilisten polttoaineidemme seurauksena pitänyt olla entistä kylmempi ilmasto. Lämpenemistä siitä piti aiheutua.

Ihminen kunnioittaa ja pelkää Sinua, ilmasto. Olemme aina uhranneet Sinulle ja erilaisille ilmasuillesi parempien satojen tai vaikkapa metsästysonnen vuoksi. Olemme tanssineet sadetta, mananneet paistetta, rukoilleet ettei halla korjaa viljaa. Olemme kuvitelleet, että pystymme vaikuttamaan Sinuun ja aina juuri itse haluamamme suuntaan. Ihmisen toiveiden ja haaveiden suuntaan.

Vaan minäpä luulen, että Sinä jatkat muutoksia ilman päästöjä tai päästövähennyksiä. Se on ominaisin luonteesi, sadetta seuraa pouta, kylmää lämmin. Joskus tulee jääkausi, toisena päivänä tulivuori purkautuu ja ihmiskunta on voimaton. Meidän tekemme ovat kärpäsen surinaa ukkosmyrskyssä.

Kun me sanomme suojelevamme tai välittävämme Sinusta, ilmasto, itsestämme me välitämme. Me olemme riippuvaisia Sinusta, Sinulle on aivan sama tallustaako metsissä mammutteja vai homo sapienseja.

Sinun tuulesi, myrskysi ja auringonpaisteesi ovat ihmistä suuremmat, sinä hallitset ja olet olemassa vielä sen jälkeen, kun meitä ei enää ole.

Tervakoskella 16.1.2011

Tuomas Kyrö